

Sygn. akt IV K 339/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Paulina Puzia

przy udziale oskarżyciela publicznego A. S. (1) i A. T.

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniu 5 listopada 2018 roku

sprawy **D. T.**, s. H. i B. z d. D., ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą „D. M. ANIS” D. T. w W. przy ul. (...), podał nieprawdę w korektach deklaracji VAT – 7 za miesiące od grudnia 2008 r. do czerwca 2009 r., złożonych w dniu 25.08.2009 r. w Urzędzie Skarbowym W. P. z siedzibą w W. przy ul. (...), poprzez zawyżenie w deklaracjach VAT – 7 za miesiące od grudnia 2008 r. do czerwca 2009 r. podatku naliczonego o łączną kwotę 23.774.708,00 zł, nie wykazał w deklaracji VAT – 7 zobowiązania podatkowego za miesiąc: grudzień 2008 r. na kwotę 135,00 zł oraz wystąpił o nienależny zwrot podatku od towarów i usług w deklaracjach VAT – 7 za miesiąc czerwiec 2009 r. w kwocie 3.397.580,00 zł w wyniku czego naraził podatek od towarów i usług na uszczuplenie w wysokości 3.397.715,00 zł, co stanowi naruszenie przepisów art. 5 ust 1, art. 19 ust. 1 i ust. 2, art. 29 ust. 1, art. 86 ust. 1, ust. 2 i ust. 13, art. 87 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54 poz. 535 ze zm.),

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

orzeka

I. Oskarżonego **D. T.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. skazuje go, a na podstawie art. 76 § 1 k.k.s. wymierza mu karę 700 (siedemset) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (sto) złotych,

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 7.250 (siedem tysięcy dwieście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 7.000 (siedem tysięcy) złotych tytułem opłaty.

III. Zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz obrońcy – adw. A. S. (2) – wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w kwocie 516,60 (pięćset szesnaście i 60/100) złotych – w tym 23% VAT.

Sygn. akt IV 339/18

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony D. T. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą D.M. ANIS z siedzibą przy ul. (...) w W.. Przedmiotem tej działalności były, m.in. usługi remontowo budowlane. W dniu 25 sierpnia 2009 roku D. T. złożył w Urzędzie

Skarbowym W. – P. w W. deklaracje korygujące VAT – 7 za okres od grudnia 2003 roku do czerwca 2009 roku, w których wskazał następującą wartość podatku naliczonego w poszczególnych miesiącach: w grudniu 2008 roku – 3.396.244, w styczniu 2009 roku – 3.396.244, w lutym 2009 roku – 3.396.244, w marcu 2009 roku – 3.397.459, w kwietniu 2009 roku – 3.397.532, w maju 2009 roku – 3.397.552. Nadto, w deklaracji korygującej VAT – 7 za czerwiec 2009 roku oskarżony wystąpił o zwrot podatku od towarów i usług w wysokości 3.397.580 zł, natomiast w deklaracji korygującej VAT – 7 za grudzień 2008 roku określił podatek należny na kwotę 144 złote.

(dowód: deklaracje VAT – k. 65 – 78)

Wobec D. T. wszczęto kontrolę podatkową w zakresie sprawdzenia prawidłowości rozliczenia podatku VAT oraz zasadności zwrotu tego podatku. W toku przeprowadzonego postępowania ustalono, że firma (...)M. ANIS nie świadczyła usług remontowo – budowlanych na rzecz Ministerstwa Obrony Narodowej. Usługi te świadczyła firma Spółdzielcze Zrzeszenie (...) z siedzibą w W.. W toku postępowania kontrolnego pismem z dnia 20 października 2009 roku firma Spółdzielcze Zrzeszenie (...) poinformowała, że podmiot D.M. ANIS D. T. nie jest im znany, nie był nigdy ich podwykonawcą i nie zawierali żadnej umowy. W toku postępowania kontrolnego ustalono także, że D. T. nie posiada żadnych faktur zakupu i sprzedaży, ani ewidencji zakupów i sprzedaży za okres objęty kontrolą, będących podstawą zapisów w ewidencji służącej do prawidłowego sporządzenia deklaracji podatkowej, poza fakturami wystawionymi przez PHU (...) o numerach (...) oraz (...), na podstawie których naliczył podatek za czerwiec 2009 roku. W okresie od stycznia do czerwca 2009 roku nie wykonał on także żadnych czynności objętych zakresem opodatkowania podatkiem VAT, nie przedłożył żadnych wiarygodnych dokumentów świadczących o wykonaniu usług, nie wskazał żadnej osoby, która mogłaby potwierdzić wykonanie prac remontowych oraz nie przedłożył faktury sprzedaży. D. T. podał nieprawdę w złożonych deklaracjach zawiązując podatek naliczony o łączną kwotę 23.774.708,00 zł, nie wskazując w deklaracji VAT – 7 za grudzień 2009 roku zobowiązania podatkowego na kwotę 135,00 zł, oraz występując o zwrot podatku od towarów i usług w kwocie 3.397.580 zł w wyniku czego naraził podatek od towarów i usług na uszczuplenie w wysokości 3.397.715, 00 zł.

(dowód: protokół kontroli – k. 23 – 26 kserokopie pism – k. 32, 33 – 34, 45, 46; kserokopia umowy o wykonanie robót remontowo - budowlanych – k. 35 – 40, rejestr VAT – k. 12; protokół z czynności sprawdzających – k. 7, 17).

Decyzją nr (...) z dnia 30 listopada 2009 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego W. – P. w W. określił w podatku od towarów i usług zobowiązanie podatkowe za miesiąc grudzień 2008 roku w wysokości 135 złotych oraz nadwyżkę podatku naliczonego nad należnym do rozliczenia w następnych okresach za miesiące od grudnia 2003 roku do maja 2004 r. w wysokości 0 zł, od czerwca 2004 roku do listopada 2008 roku w wysokości 9 zł, za styczeń i luty 2009 roku w wysokości 0 zł, za marzec 2009 roku w wysokości 1215 zł, za kwiecień 2009 roku w wysokości 1288 zł, za maj 2009 roku w wysokości 1308 zł, za czerwiec 2009 roku w wysokości 1327 zł. Przedmiotowa decyzja została utrzymana w mocy decyzją Dyrektora Izby Skarbowej w W. nr (...) - (...) - 484/09/MK z 10 września 2010 roku.

(dowód: decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. – k. 79 – 86; decyzja Dyrektora I. Administracji Skarbowej – k. 87 – 90)

Z uwagi na fakt, że D. T. stale przebywa poza granicami kraju i nie można ustalić miejsca jego pobytu w kraju postanowieniem z dnia 12 lutego 2018 roku, zatwierdzonym przez prokuratora w dniu 22 lutego 2018 roku zastosowano wobec niego postępowanie w stosunku do nieobecnych w trybie art. 173 k.k.s. W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki warunkujące zastosowanie wobec D. T. takiego trybu postępowania. W toku postępowania przygotowawczego prowadzono poszukiwania oskarżonego, które okazały się nieskuteczne. W wyniku tych poszukiwań nie ustalono miejsca pobytu oskarżonego w kraju, jednakże ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że D. T. przebywa na stałe we W.. Pismem z 8 sierpnia 2017 roku Narodowy Fundusz Zdrowia poinformował, że oskarżony zgłosił do celów ewidencyjnych adres za granicą, tj. ul. (...), A., W.. Do Prokuratury Rejonowej B. – P. w B. wpłynęła także wiadomość e-mail, w której D. T. poinformował, że na stałe przebywa we W.. Wobec powyższego, zastosowanie w niniejszej sprawie miał art. 173 § 1 k.k.s. W ocenie Sądu w sprawie nie zaistniały również negatywne przesłanki zastosowania postępowania w stosunku do nieobecnych, o których mowa w art. 173 §

2 k.k.s. W świetle zgromadzonych w sprawie dowodów wina oskarżonego i okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości. Oskarżony nie ukrył się po wniesieniu aktu oskarżenia do sądu, a w toku postępowania nie ustalono jego miejsca zamieszkania lub pobytu w kraju.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w aktach sprawy a mianowicie faktury VAT – k. 9 – 11, 13 – 16, 18 – 20, rejestr VAT – k. 12, protokół kontroli podatkowej – k. 23 – 26, kserokopie pism – k. 32, 33-34, 41, 42, 43, 44, 45 i 46, umowę – k. 35 – 40, deklaracje VAT – 7 – k. 65 – 78, decyzję Naczelnika Urzędu Skarbowego W. P. – k. 79 – 86, decyzję Dyrektora I. Administracji Skarbowej – k. 87 -90, wydruk – k. 94, karty karne – k. 106 – 108, 136 – 137, 170. Zostały one sporządzone przez uprawnione organy, nie były kwestionowane w toku postępowania, a Sąd nie powziął żadnych wątpliwości co do ich autentyczności i prawdziwości. Strony nie wniosły o odczytanie wskazanych dokumentów wobec czego Sąd uznał je za ujawnione bez odczytywania, stosownie do treści art. 394 § 1 i 2 kpk.

Zeznania świadka I. L. nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Świadek współpracowała z oskarżonym bardzo krótki okres, nie posiada żadnej dokumentacji związanej z tą współpracą. Pamiętała jedynie, że oskarżony przedstawiał jej jakąś dokumentację i faktury, jednakże niepełną. Okoliczności podawane przez tego świadka nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odpowiedzialności karnej za czyn z art. 56 § 1 kks podlega podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie danych objętych nimi danymi, przez co naraża podatek na uszczuplenie. Podanie nieprawdy polega na przedstawieniu organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi okoliczności niezgodnych z rzeczywistością, istotnych z punktu widzenia danego typu podatku w kontekście elementów mających znaczenie dla ustalenia istnienia tego zobowiązania podatkowego oraz wskazania jego wysokości. Podanie nieprawdy może objawiać się albo podaniem w deklaracji lub oświadczeniu danych w sposób nierzetelny, a więc niezgodnie z rzeczywistością, albo na przedstawieniu w deklaracji lub oświadczeniu danych w sposób rzetelny, tj. zgodnie z rzeczywistością, lecz przy jednoczesnym przyjęciu ich niewłaściwej kwalifikacji z punktu widzenia regulacji odnoszących się do danego typu podatku (por. P. Kardas w: Kodeks Karny Skarbowy. Komentarz, LEX/el). Dla bytu przestępstwa określonego w art. 56 § 1 k.k.s. nie jest wymagane nastąpienie faktycznego uszczuplenia należności podatkowych, które nie stanowi ustawowego znamienia wskazanego czynu. Zakresem powyższego przepisu objęte są czyny zabronione polegające już tylko na narażeniu na uszczuplenie podatku, a tym bardziej polegające na spowodowaniu takiego uszczuplenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 września 2013 r., II AKa 116/13, LEX 1381434).

Art. 76 kks penalizuje zachowanie polegające na podaniu danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym lub zatajeniu rzeczywistego stanu rzeczy i wprowadzeniu w błąd właściwego organu narażając na nienależny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej, w szczególności podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, podatku akcyzowym, zwrot nadpłaty lub jej zaliczenie na poczet zaległości podatkowej albo przyszłych zobowiązań podatkowych. Istota zachowania karalnego sprowadza się na gruncie art. 76 k.k.s. do narażenia na specyficzne rozporządzenie mieniem o charakterze niekorzystnym, co wynika z warunku nienależności zwrotu lub nienależności zaliczenia nadpłaty na poczet zaległości podatkowych lub bieżących albo przyszłych zobowiązań podatkowych, które dokonane ma być przez właściwy organ działający jako statio fisci Skarbu Państwa lub jako przedstawiciel innego uprawnionego z tytułu zobowiązań podatkowych podmiotu w formie przewidzianej przez przepisy prawa podatkowego. Formą narażenia na niekorzystne rozporządzenie jest narażenie na niekorzystny zwrot podatkowej należności publicznoprawnej lub zaliczenie nadpłaty na poczet zaległości podatkowych lub bieżących albo przyszłych zobowiązań podatkowych. Do narażenia dochodzi zatem w przypadku oszustwa stypizowanego w art. 76 k.k.s. przy wykorzystaniu mechanizmów prawa podatkowego określających podstawy i procedurę zwrotu podatkowej należności publicznoprawnej lub zaliczenia nadpłaty na poczet zaległości podatkowych lub bieżących albo przyszłych zobowiązań podatkowych realizowanej w ramach procedury samoobliczania podatku (por. P. Kardas w: Kodeks Karny Skarbowy. Komentarz, LEX/el).

W świetle powyższych rozważań, nie ulega wątpliwości, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 56 § 1 kks w zb. z art. 76 § 1 kks w zb. z art. 6 § 2 kks. D. T. podał nieprawdę w złożonych w dniu 25 sierpnia 2009 roku w Urzędzie Skarbowym W. P. z siedzibą w W. korektach deklaracji VAT – 7 za miesiące od grudnia 2008 roku do czerwca 2009 roku zawyżając podatek naliczony o łączną kwotę 23.774.708,00 złotych, nie wskazując w deklaracji VAT – 7 za miesiąc grudzień 2008 roku zobowiązania podatkowego na kwotę 135,00 złotych. Oskarżony w deklaracji VAT – 7 za miesiąc czerwiec 2009 roku wystąpił również o zwrot podatku od towarów i usług w kwocie 3.397.580,00 złotych. W pierwotnych deklaracjach, których dotyczą przedmiotowe korekty oskarżony wskazał, że wartość podatku naliczonego w poszczególnych miesiącach wynosiła 0 złotych. Następnie złożył powyższe deklaracje nie przedstawiając żadnych dokumentów potwierdzających prawo do odliczenia podatku naliczonego w wysokości tam wskazanej. Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oskarżony nie okazał w toku postępowania kontrolnego stosowych faktur zakupu i sprzedaży. Co więcej, w okresie od stycznia do czerwca 2009 roku nie wykonał on żadnych czynności objętych zakresem opodatkowania podatkiem VAT, nie przedłożył żadnych wiarygodnych dokumentów świadczących o wykonaniu usług, nie wskazał żadnej osoby, która mogłaby potwierdzić wykonanie prac remontowych oraz nie przedłożył faktury sprzedaży. W toku przeprowadzonego postępowania ustalono także, że firma (...)M. ANIS nie świadczyła usług remontowo – budowlanych na rzecz Ministerstwa Obrony Narodowej. W tym zakresie Sąd w pełni podziela wyniki przeprowadzonej wobec D. T. kontroli podatkowej. W ocenie Sądu przeprowadzone w toku kontroli podatkowej czynności, dokumenty znajdujące się w aktach sprawy oraz decyzje organów podatkowych potwierdzają, że wskazane w przedmiotowych deklaracjach dane są nieprawdziwe, brak jest bowiem dokumentacji potwierdzającej prawo do odliczenia podatku naliczonego w wysokości wskazanej przez oskarżonego. Z akt bezsprzecznie wynika także, że oskarżony nie wskazał zobowiązania podatkowego na kwotę 135 złotych za grudzień 2008 roku. Odnosząc się zaś do strony podmiotowej czynu wskazać należy, że oskarżony składając te deklaracje działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim jego popełnienia. Choć postępowanie w stosunku do niego prowadzone było pod jego nieobecność, to w świetle zasad doświadczenia życiowego, biorąc pod uwagę, że oskarżony był przedsiębiorcą, czyli podmiotem profesjonalnym, prowadzącym jednoosobową działalność nie ulega wątpliwości, że miał świadomość, że wskazane przez niego dane są nieprawdziwe. Co więcej, jak wynika z ustaleń postępowania kontrolnego, w toku kontroli nie przedstawił organowi skarbowemu żadnej dokumentacji, która mogłaby stanowić podstawę do odliczenia podatku we wskazanej przez niego wysokości. Oskarżony podał nieprawdę w złożonych przez siebie deklaracjach, co więcej poprzez podanie danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym wprowadził w błąd właściwy organ podatkowy narażając tym samym na nienależny zwrot należność publicznoprawną, czym wyczerpał znamiona czynu z art. 56 § 1 kks w zb. z art. 76 § 1 kks przy zastosowaniu art. 6 § 2 kks.

Zachowanie oskarżonego było zawinione. Jest on osobą dorosłą, a w niniejszej sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 12 § 1 i 2 kks. W ocenie Sądu stopień winy i społecznej szkodliwości czynu jest znaczny. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter zagrożonego dobra, jakim jest interes finansowy Skarbu Państwa, oraz wysokość narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej w kwocie 3.397.715,00 złotych. Co prawda, w niniejszej sprawie nie doszło do uszczuplenia należności publicznoprawnej, lecz kwota narażonej na uszczuplenie należności jest wysoka, co zwiększa stopień społecznej szkodliwości czynu. Biorąc zaś pod uwagę postać zamiaru i motywację sprawcy stwierdzić należy, że oskarżony z pewnością działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim, zaś motywacją, która kierowała jego działaniem, była chęć uzyskania korzyści majątkowej kosztem wpływów budżetowych. Z powyższych względów Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest wysoki. Sąd uwzględnił jako okoliczność łagodzącą niekaralność oskarżonego (k. 170), jednocześnie nie dopatrywał się okoliczności obciążających. Mając na uwadze powyższe, Sąd wymierzył oskarżonemu D. T. karę grzywny w wymiarze 700 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych. Podkreślić należy, że postępowanie wobec oskarżonego toczyło się w stosunku do nieobecnych i Sąd nie dysponował aktualnymi danymi o dochodach oskarżonego, jego warunkach osobistych, rodzinnych, stosunkach majątkowych i możliwościach zarobkowych. Wobec tego, Sąd określił wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych, uznając, że kwota ta nie będzie stanowiła zbyt dużego obciążenia nawet dla osoby o niewielkich zarobkach. W

ocenie Sądu orzeczona kara zrealizuje swoje cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 7.250 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych w tym kwotę 7.000 złotych tytułem opłaty. Opłatę ustalono na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983 r., Nr. 49, poz. 223).

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U z 2018, poz. 1184 t.j.) Sąd zasądził ze Skarbu Państwa na rzecz obrońcy adw. A. S. (2) wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu z urzędu w wysokości 516,60 złotych, w tym 23 % VAT. Wysokość wynagrodzenia ustalono na podstawie § 17 ust 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U z 2016 roku, poz. 1714).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.